

Jānis Poots

Reiz gar mana brāļa namdurvīm strauja, strauja upe tecēja. Es pie brāļa ilgu laiku dzīvoju, vēl, kad maziņš biju, gāju uz viņa trepēm spēlēties. Brāļa mājā viņam bija slidas, tās es katru ziemu nočiepu un cerēju pa upi slīdēt kā pa slidotavu. Es noskrēju pa pakalniņu pie upes, bet upe caur skarbu ziemu aizsalt pat nav sākusī. Es atmetu ar roku un rāpos pa kupenām uz brāļa mājas pusi. Kad uzsnīga sniedziņš balts, mēs ar brāli sakāpām ragavās un braucām uz pilsētu. Sniegam pāri slīdējām garām uzrakstiem “Tirgus” un “Cirks”, es visu laiku pie sava sāna redzēju, kā sunītis upe man blakus tek. Pilsētā mēs iebraucām pie kurpnieka, kurš mums zābakos sadzina nagliņas. Pienāca pavasaris, un brāļa sētā, es dzirdu, sačukstas puķes, upe elpo silta un mikla. Pavasara rītos es gāju upē seju skalot. Upe caur rudens lietiem nepārplūda, ziemas saltā pieskāriena dēļ neaizsala un pavasara uzplaukumā neaizauga, tā vienmēr ir man līdzās. Līgo rītā gāju pļaviņā jāņuzāles meitām lasīt palīgos, redzu upe nesa ozoliņu ar visām bitītēm. Aiznes, upīt, mani arī līdzī savā mūža tekošajā liktenī, lai man nav kā krauklim šai sētas staba galiņā jāsēž, manis te pietiks tik vēl diviem pavasariem, ņem mani līdzī kā bitītes, upīt, lai es arī esmu brīvs tecēt nākotnē, lai es arī esmu brīvs, tad es būs’ svabada.

Dārta Laime

Laiks, ko es pavadīju šūpolēs, vecmamma dārzā un zemeņu laukā, kad sajutu vēja pieskārienu, artu zemi zem pēdām un brāļa mīļu skatienu, man allaž būs tuvs kā vakardiena. Tas zudis no prāta, kad cīnos ar miegu, bet ieklīst apziņā cauri logam, pamanot pirmo rudens sniegu. Visdārgāko nedrīkst aizmirst, taču, ļaujot sev dzīvot tajā katru dienu, tu atņemsi sev ikvienu, kurš ietu un grautu, un sistu ar dūrēm tavu betona sienu.

Laiks, kuru gribētos aizmirst, iemest akā un slīcināt, pavardā dedzināt, dus manu atmiņu kaktā, pamostoties tikai brīžos, kuros pietiek spēka to šķetināt, atraisīt un pārcilāt. Es turu to ciešā pavadā, neļauju ostīt tam citus un piečurāt stūrus. Tomēr raujas tas stipri un plosās, rāda zobus un bezkaunīgi no siksas ārā lokās. Par spīti visam es to baroju, zinu, ka kodīs, bet glāstu. Nedrīkstu atļaut tam nobeigties, sapūt un ar savu smārdi zudināt visu, kas palicis pāri.

Laiku, kas man vēl ir jāsatiek, es gaidu ar rožainu smaidi. Man zināms nav vēja virziens, straumes ātrums vai lielceļa līkumi. Man zināms ir tikai Laiks, kas ir bijis, lai Liktenis pastāsta pārējo.

Paula Aroniete

Es esmu visu dzīvē sasniegusi, jau kopš brīža, kad pulkstenis sita manu pirmo stundu. Mans prāts ir neierobežots, manās domās glabājas nebeidzamas pasaules, realitātes un absurdi. Esmu bruņota ar diviem visnāvīgākajiem ieročiem- savu prātu un ķermeni. Tie man ir snieguši prieku un bēdas, sāpes un veselību, izmisumu un izpratni, bet par katru pieredzi esmu nebeidzami pateicīga.

Visums, viss, ko es jebkad esmu zinājusi, vienlaicīgi ir vissvarīgākais un pilnībā bezvērtīgs. Es piederu visiem un nevienam, es varu iet, kur gribu, runāt, smieties, laipna būt un nelaipna. Es varu stāvēt nekustīga un vērot, kā dzīvība man apkārt riņķo, vai ļauties tās straumei un ļaut tai mani iznest cauri katram stūrim. Katru rītu es atveru divas dāvanas- manas acis.

Katra mana doma, mana darbība tā nozīmē neko. Katru dienu es dejoju līdz dzīvības straumei ar apziņu, ka pēc pāris gadiem mans vārds nevienai pašai dvēselei neizteiks neko, ar apziņu, ka vienīgā lieta, kas man dzīvē ir garantēta, ir nāve, bet vēl joprojām par katru pieredzi esmu nebeidzami pateicīga. Es esmu kā puķe, ja tai uzkāps, vēlāk izaugs identiska. Mana būtība ir bezjēdzīga, bet man tā nozīmē visu.

Pērle Melne

Glēvs stāvi ... mute sausa, rokas dreb

AUKSTS, ne ?

Stāvēt Laiks iet.

Vai tas ir, ko Liktenis Tev lēmis?

Vai **Š Ā D I** Tevi pamanīs?

Tik atturīgs, tik $V \bar{E} S S$.

Ī S T S latvietis, kā nu ne ...

... ĪSTS PATRIOTS.

- Kā sētas stabs

Stāvs un $M \bar{E} M S$

Asinis līst, siltums zūd

Pie sevis lūdz

Vai tiešām šādi Liktenim *L A U S I E S*?

Sāc grozīties, *P A M O S T I E S*.

$N\bar{E}$, tā nu tas nebeigsies.

[illegible]

B A L S S saites silst, sirds rētas dzīst

Ļauj melodijai pār sevi *P L Ū S T*.

Klūst silts.

Ļauj **N E S T** tai cauri Laika sprīžus

Dziesmu, kas nenomirst.

Laiks tev dots,

Liktens' lemts

Laiks Tev dots, lai Likteni grozītu,

Lai ***S K A Ļ I*** savu balsi skandinātu

D Z I E D I, klie dz, kaut vai brēc

E S A M STIPRI, **E S A M** ŠEIT,

CĪNĪSIMIES LĪDZ PĒDĒJAM.

N E Ļ A U J noslīgt, **N E Ļ A U J** grimt

A R D Z I E S M U nes savus senčus,

Tautas ciešanas

Laimes mirkļus.

L A I S A D Z I R D

Lai sadzird tie, **K A M R Ū P.**

Lai sadzird tie, **K A S N O L I E D Z M Ū S.**

-

I Z D Z I E D I *Saules mūžu mums.*